

РЕШЕНИЕ

№ 3820

гр. София, 13.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2823** по описа за **2020** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] партер, срещу Решение от 03.01.2020 г., постановено по нахд № 16351/2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 2-ри състав, с което е изменено наказателно постановление (НП) № 382479 - F401889/26.11.2018г., издадено от Л. Й. Д. - Началник на Сектор „Оперативни дейности“- С. в Централно управление на Национална агенция за приходите (НАП), с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за извършено административно нарушение по чл. 33, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006г., издадена от Министерство на финансите за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства (Наредба № Н-18/2006 г.), във връзка с чл.118, ал.4 от ЗДДС, като е намален размерът на наложената имуществена санкция от 1500 лв. на 1000 лв.

Иска се отмяна на обжалваното наказателно постановление като неправилно и незаконосъобразно, при допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът претендира, че е нарушено правото му на защита във връзка с квалификацията на нарушението по чл.185, ал.1-5 ЗДДС, както и че административно-наказващият орган

(АНО) не е имал компетентност да издава НП.

Ответникът Централно управление на НАП, чрез юкр. О., оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, намира от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл.211, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна. Съображенията за това са следните:

С обжалваното решение е изменено процесното НП, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. на основание чл. 185, ал.5 ЗДДС във връзка с чл. 185, ал.4 от ЗДДС за нарушение на чл. 33, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г., във връзка с чл.118, ал.4 от ЗДДС, като на търговеца е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лева на основание чл.185, ал. 5, вр.с ал. 4, вр. с ал.2, вр. с ал.1 от ЗДДС.

От фактическа страна, съдът е приел за установено, че на 23.08.2018 г. служители на НАП при ЦУ на ГД „Фискален контрол“ извършили проверка на търговски обект по смисъла на пар.1, т.41 от ПР на ЗДДС- фитнес, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], ЕИК по Булстат[ЕИК]. На място контрольорите установили, че дневният оборот в монтирания в обекта ЕКАФП, съгласно междинен отчет от ФП е в размер на 111.50 лв. Фактическата наличност в касата на обекта била в размер на 142.68 лв., съгласно изготвен опис на паричните средства. В началото на проверката бил отчетен дневен финансов „X“ отчет с № 0057215 от 23.08.2018 г. в 15:57 ч. за установяване на фактическата наличност на парите в касата. Фискалното устройство притежавало функциите „служебно въведени“ и „служебно издадени суми“. Установената промяна в касовата наличност била в размер на 31.18 лв. и представлявала въвеждане на пари в касата, която не била отразена на фискалното устройство в момента на извършването ѝ с точност до минута. За извършената проверка бил съставен Протокол № 0398825 от 23.08.2018 г., към който бил приложен дневен финансов отчет от фискално устройство, монтирано в търговския обект и опис на парите, изготвен от А. И. на длъжност барман. Видно от посочения документ, наличните парични средства към момента на извършване на проверката били в размер на 142.68 лв., тоест констатирано е разминаване между отразеното във фискалната памет и наличните парични средства в размер на 31.18 лв.

Във връзка с констатациите от извършената на 23.08.2018г. проверка, на 27.08.2018г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН), с който на [фирма] било повдигнато обвинение за това, че дружеството не е изпълнило задължението си по чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/2006 г., вр. чл.118, ал.4 ЗДДС, да отрази въвеждане на пари в касата, като същото бъде отразено и във фискалното устройство, чрез функцията „служебно въведени“.

Въз основа на АУАН е издадено процесното наказателно постановление, с което е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. на основание чл.185, ал.5, вр. ал.1, 2 и 4 от ЗДДС, за нарушение на чл. 33, ал.1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006г.

От правна страна, съставът на СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Кредитирал е показанията на актосъставителя Я. и свидетел на установяване на нарушението Л. – служители на ТД на НАП С. и при съответствието им със съставените при проверката протокол и опис е намерил за осъществено нарушението по чл.33, ал.1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. Въззивният съд е намерил наказанието за явно несправедливо предвид липсата на изложени аргументи от страна на наказващия орган относно причините за определяне размер на санкцията над законовия минимум от 1000 лв. След анализ на смекчаващите и отегчаващи обстоятелства, при съобразяване на признака „повторност“, съдът е приел, че данните от преписката за първо по ред нарушение от този вид водят до извод за налагане на минималния законов размер на санкцията.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Касационната инстанция споделя извода на СРС, че при съставянето на АУАН и при издаването на НП, не са допуснати съществени процесуални нарушения. Възприетите от СРС фактически обстоятелства относно съществуването на допуснатото нарушение кореспондират със събраните по делото доказателства. В хода на съдебното следствие са събрани писмени и гласни доказателства. Видно от изготвения при извършената проверка констативен протокол и от показанията на свидетеля Я. - на място, в момента на проверката, не са заварени клиенти, които да потвърдят, че несъответствието между касовата наличност и дневния оборот се обяснява със събирането на депозити от клиенти, които след приключване на тренировките им били връщани, нито се наблюдавало връщане на суми от тях. Показанията на свидетелите Л. и Я. правилно и логично са кредитирани от съда като достоверни, предвид това, че кореспондират с другите доказателствени източници.

Въз основа на тях са изведени правилни правни изводи, че допуснатото от търговеца административно нарушение отговаря на това по чл.33, ал.1 от Наредба Н-18 от 13.12.2006г. Цитираната норма съдържа правило, съгласно което извън случаите на продажби, всяка промяна на касовата наличност (начална сума, въвеждане и извеждане на пари в и извън касата) на ФУ се регистрира в същото чрез операциите „служебно въведени“ или „служебно изведени“ суми. Въвеждането на суми в касата на търговския обект винаги следва да е документално обосновано, а обратното води до невъзможност да се проследи паричния поток в търговския обект и представлява нарушение на правилата за регистрация и отчетност. В този смисъл, като не е изпълнил визираното в наредбата задължение, търговецът е осъществил състава на административното нарушение по чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/2006 г., вр. чл.118, ал.4 ЗДДС, коректно описано от фактическа страна в АУАН и НП.

Напълно споделими са пространните доводи на първоинстанционния съд относно правилната правна квалификация, посочена идентично в АУАН и НП – нарушението е по чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/2006 г., вр. чл.118, ал.4 ЗДДС, уреждаща задължение за търговците да отбележат всяка промяна на касовата наличност, извън случаите на продажби, чрез функциите на ФУ „служебно въведени“ и „служебно

изведени“ суми.

Посоченото в касационната жалба „объркване“ на правните норми не касае сочената за нарушена правна норма, а санкционната такава. С НП е наложена санкция на основание чл.185, ал.5, вр. чл.185, ал.4, вр. чл.185, ал.1 и ал. 2 от ЗДДС. Привръзката на чл.185, ал.2 ЗДДС следва от чл.185, ал.5 ЗДДС, а тази на чл.185, ал.1 ЗДДС следва от чл.185, ал.4 ЗДДС, поради което не е налице твърдяното от касатора несъответствие.

В производството пред СРС са ангажирани доказателства за наложена на касатора имуществена санкция за същото нарушение с НП № F 278782/16.01.2017 г., влязло в сила на 26.01.2018 г., въз основа на решение № 495/26.01.2018 г. по кнахд № 7640/2017 г. по описа на АССГ, XI Касационен състав. Реализирането на идентично нарушение по чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18/2006 г. в срока по пар.1, т.35 от ДР на ЗДДС (на 23.08.2018 г.) определя процесното такова като повторно. В случая е извършено нарушение на нормативен акт по приложението на ЗДДС - Наредба № Н-18/2006 г. по смисъла на чл.185, ал.2 ЗДДС. Тъй като същото не е довело до неотразяване на приходи (обстоятелство, изрично посочено в НП), санкцията правилно е наложена на основание чл.185, ал.5 ЗДДС, който препраща към чл.185, ал.4 ЗДДС. Последната норма урежда относително определен размер на имуществената санкция за еднолични търговци и юридически лица от 1000 до 4000 лв.

Обосновани са доводите на районния съд за формалност на мотивите на наказващия орган в частта за определяне размера на санкцията, тъй като същите не са съобразени със спецификата на конкретния случай. Правилно в тази връзка решаващият съд е съобразил, че нарушението е първо от този вид, което при липсата на утежняващи обстоятелства, го е навело на извод за необходимост от налагане на санкция в минимален размер.

Необосновани са касационните доводи за липса на компетентност на административнонаказващия орган. Както пред СРС, така и пред настоящата инстанция съобразно касационните доводи по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, са представени доказателства, че Л. Й. Д. заема длъжност „началник на отдел“ в ЦУ на НАП, Главна дирекция „Фискален контрол“, считано от 30.03.2018 г. Отбелязването на длъжността му като „началник на сектор“ в НП не може на самостоятелно основание да доведе до незаконосъобразност предвид реално заемана длъжност от Л. Й. Д. и надлежното упълномощаване със заповед № ЗЦУ-ОПР-17 от 17.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП.

По изложените съображения, Административен съд София град, XVIII-ти Касационен състав, приема, че атакуваното решение е правилно и като такова следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.3, вр. ал.5 ЗАНН, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 от АПК вр. с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 03.01.2020 г. по нахд № 16351/2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 2-и състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] партер, да заплати на Национална агенция по приходите, на основание чл.63, ал.3, вр. ал.5 ЗАНН, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. Решението е окончателно на основание чл.223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.